

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 003179 15 Gž 3
Brčko, 11.03.2016. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Tešić Dragane kao predsjednika vijeća, Kovačević Maide i Lucić Josipe, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „FERRERO S.P.A. Piazzale Pietro Ferrero, 1-12051 Alba (CN) Italy, koga zastupaju punomoćnici Salihagić Amir i Mušija Armin, advokati iz Sarajeva, protiv tuženog „EMA COMPANY“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, koga zastupa zakonski zastupnik M.Č. i punomoćnik Mulahalilović Osman, advokat iz Brčkog, radi povrede prava na žig i naknade štete, odlučujući o žalbi tužitelja i žalbi tuženog, izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 003179 07 P od 18.06.2015. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 11.03.2016. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba tužitelja „FERRERO S.P.A. Italy, se ODBIJA.

Žalba tuženog „EMA COMPANY“ d.o.o. Brčko se djelimično usvaja, PREINAČAVA presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 003179 07 P od 18.06.2015. godine: u stavu V, alineja dva izreke presude, tako što se ODBIJA u cijelosti zahtjev tužitelja za naknadu nematerijalne štete u iznosu od 15.000,00 KM, i u stavu VII izreke presude (kojim je odlučeno o troškovima postupka), tako što se obavezuje tužitelj „Ferrero“ S.P.A. da naknadi tuženom „EMA COMPANY“ d.o.o. Brčko troškove parničnog postupka u iznosu od 1.884,00 KM u roku od 30 dana po dobijanju presude, dok se prvostepena presuda u stavu I; II; III; IV; V, alineja jedan, kojim je određena obaveza tuženog na isplatu naknade materijalne štete i stavu VII (kojim je određena objava presude u jednim dnevnim informativnim novinama na trošak tuženog) POTVRĐUJE.

Prvostepena presuda iz stava VI izreke ostaje neizmjenjena.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odlučeno je:

„I Utvrđuje se da je tuženi Društvo za proizvodnju i trgovinu ”EMA COMPANY” d. o. o. Brčko distrikt BiH, Cerik bb., uvozom, distribucijom, prodajom i nuđenjem na prodaju na području Bosne i Hercegovine proizvoda „DIAMOND“ i „GO FRESH“ proizvođača „Solen“ iz Turske, počinio povredu prava na žigove tužioca međunarodno registrirane, koji važe na teritoriji Bosne i Hercegovine i to žigove broj: IR 783578, IR 783646, IR 783985, IR 668171, IR 719821, IR 719551, IR 782756, IR 665564, IR 659769.

II Nalaže se tuženom da prestane sa uvozom, prodajom i distribucijom na prodaju i stavljanje na tržište proizvoda „DIAMOND“ i „GO FRESH“ u obliku, omotu i pakovanju identičnom ili zbunjujuće sličnom, istim od proizvoda tužioca FERRERO ROSCHER, KINDER BUENO i DUPLO, te se istom zabranjuje vršenje bilo kojih aktivnosti koje bi vrijeđale pravo tužioca.

III Nalaže se tuženom da uništi preostale sporne proizvode koji su još u njegovom posjedu u prisustvu tužitelja unutar 30 dana od dana pravosnažnosti presude. Tuženi će snositi sve troškove uništenja.

IV Tuženom se nalaže da povuče sa tržišta, tačnije veleprodajne i maloprodajne mreže sve preostale sporne proizvode u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude.

V Obavezuje se tuženi da na ime naknade štete isplati tužitelju sledeće iznose i to:

- 15.566,44 KM na ime materijalne štete sa zakonskom zateznom kamatom počev od 21.06.2007. godine kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate, te iznos od:
- 15.000,00 KM na ime nematerijalne štete sa zakonskom zateznom kamatom počev od 18.06.2015. godine kao dana presuđenja, pa do isplate, sve u roku od 30 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

VI Sa viškom tužbenog zahtjeva tužilac, SE ODBIJA.

VII Određuje se da ova presuda ima biti objavljena u jednim dnevnim informativnim novinama na području BiH na trošak tuženog.

VII Tuženi je dužan naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 3.872,97 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja“.

Protiv navedene presude parnične stranke su izjavile blagovremene žalbe: tužitelj pobija prvostepenu presudu iz stava VII izreke, u dijelu kojim je odlučeno o troškovima postupka, s prijedlogom da se tužitelju dosude troškovi parničnog postupka prema opredjeljenom zahtjevu u cijelosti. Potražuje i troškove žalbenog postupka u opredjeljenom iznosu.

Tuženi pobija prvostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 318. ZPP Brčko distrikt BiH u vezi sa članom 8. ZPP Brčko distrikt BiH; pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 319. stav 1. ZPP Brčko distrikt BiH i pogrešne primjene materijalnog prava iz člana 320. ZPP Brčko distrikt BiH u vezi sa članom 137. Zakona o industrijskom vlasništvu i članom 155. i 200. ZOO. Predlaže da ovaj sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje, ili pak da istu preinači u smislu navoda žalbe. Troškove žalbenog postupka traži u opredjeljenom iznosu.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Žalba tužitelja nije osnovana.

Žalba tuženog je djelimično osnovana.

Nakon što je pobijana presuda ispitana u onom dijelu koji se žalbama pobija, u granicama razloga navedenih u žalbama i po službenoj dužnosti shodno ovlašćenjima iz odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14 – u daljem tekstu Zakona o parničnom postupku), odlučeno je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužitelja (istaknut u tužbi, kao u izreci prvostepene presude) protiv tuženika, a povodom povrede registarskih žigova tužitelja.

Nije ostvarena povreda postupka iz člana 8. Zakona o parničnom postupku, koju tuženi obrazlaže navodima da se „površnim pregledom“ može uočiti razlika između proizvoda „GO FRESH“ turskog proizvođača „Solen“, koje tuženi uvozi i distribuira u Bosni i Hercegovini i proizvoda „duplo“, kako u nazivu tako i dizajnu proizvoda, te da je prvostepeni sud pogrešno cjenio nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke.

Odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku sadrži načelo slobodnog sudijskog uvjerenja, što znači da sud odlučuje, na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno koje će činjenice uzeti kao dokazane, a koje ne. Dakle, ocjena dokaza je u nadležnosti prvostepenog suda, a kontrolišući takvu ocjenu u konkretnom slučaju, ovaj sud ne nalazi bilo kakve sumnje u istinitost činjenica koje je utvrdio prvostepeni sud, pa su neosnovani navodi žalbe tuženog kojim ukazuju na povredu postupka, a u

konačnom žalba se uglavnom bavi proizvodima naprijed navedenim („GO FRESH“ i „duplo“, a ne na način kako je to prvostepeni sud cjenio i raspravio.

Nisu osnovani ni navodi žalbe da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, pri čemu žalba ponovo i taj žalbeni razlog iznosi kroz upoređivanje proizvoda „duplo“ i proizvoda „GO FRESH“. Prema utvrđenju prvostepenog suda tužitelj je proizvođač čokoladnih pralina „FERERO ROCHER“ i čokoladnih vafl proizvoda „kinder bueno“ i „duplo“ i vlasnik prava na žigovima registrovanih kod Instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine pod brojem 783578, sa datumom registracije od 08.08.2002. godine do 23.05.2022. godine; broj 719821, sa datumom registracije 21.10.1999. godine do 30.08.2019. godine; broj 782756, sa datumom registracije 18.07.2002, godine do 23.05.2022. godine; broj 783646, sa datumom registracije 08.08.2002. godine do 23.05.2022. godine; broj 783985, sa datumom registracije 15.08.2002. godine do 23.05.2022. godine; broj 719821, sa datumom registracije 21.10.1999. godine do 13.08.2019. godine; broj 659769, sa datumom registracije 23.08.1996. godine do 23.08.2016. godine; broj 665564, sa datumom registracije 26.11.1996. godine do 26.11.2016. godine i broj 668171, sa datumom registracije 29.01.1997. godine do 29.01.2017. godine, kojim je štitio ambalažu - pakovanje proizvoda, ambalažu - pakovanje samog proizvoda, sam proizvod (tiče se proizvoda „Ferero Rocher“) ili gotovog proizvoda, sastav proizvoda, formu pakovanja i sl., (a tiče se proizvoda „Kinder bueno“ i „duplo“); da je tuženi proizvode iste ili slične vrste, turskog proizvođača „Solen“, pod nazivom „Diamond“ i „GO FRESH“ uvezio, distribuirao i prodavao na tržištu Bosne i Hercegovine, čiji žigovi nisu registrovani na tržištu Bosne i Hercegovine. Dakle radi se o istim ili sličnim proizvodima drugog naziva, ali čije je pakovanje, oblik, dizajn vrlo sličan sa proizvodima tužitelja, zbog čega prosječnog potrošača dovode u zabludu. Navodima žalbe se činjenično utvrđenje prvostepenog suda ne dovodi u sumnju, jer, kao što je naprijed navedeno žalba se uglavnom bavi vizuelnim upoređivanjem proizvoda „duplo“ i „GO FRESH“, na koji način nije dovedeno u sumnju činjenično utvrđenje iz prvostepenog postupka, a o čemu će biti više riječi kroz dalje obrazloženje ove presude.

Takođe, neosnovano tuženi ukazuje da na glavnoj raspravi nisu izvedeni dokazi kojima se potvrđuje da je produžena registracija važenja žigova tužitelja, jer, prema stanju spisa utvrđuje se da je prije održavanja glavne rasprave tužitelj dostavio potvrde Instituta za intelektualno vlasništvo o produženoj registraciji svih naprijed navedenih žigova, iste su dostavljene tužnom na izjašnjenje, a na glavnoj raspravi je tužitelj izveo dokaze kojim potvrđuje svoje pravo po osnovu registrovanih žigova.

Ovaj sud, s obzirom na utvrđenje u prvostepenom postupku, koji navodima žalbe nije dovedeno u sumnju prihvaća izraženi stav prvostepenog suda da u konkretnom slučaju postoji mogućnost zamjene u prometu navedenih proizvoda zbog njihove sličnosti, odnosno da prosječan kupac, obzirom da se radi o proizvodima iste vrste (čokolande praline i čokoladnih

vafel proizvoda), istina različitog naziva, ali zbog oblika pakovanja, ambalaže, proizvoda i ostalih elemenata koji su zaštićeni žigom tužitelja na ambalaži, bez obraćanja posebne pažnje ne može primjetiti razliku između navedenih proizvoda.

Naime odredbom člana 69. Zakona o industrijskom vlasništvu u Bosni i Hercegovini (važećem propisu u vrijeme podnošenja tužbe) određeno je da se žigom štiti znak koji se može grafički prikazati i koji je podoban za razlikovanje robe, odnosno usluga jednog učesnika u privrednom prometu od istih ili sličnih roba, odnosno usluga drugog učesnika u privrednom prometu.

Žigom se mogu štiti znakovi, riječi, slova, grafički prikazi, kombinacija boja i njihovih nijansi, ambalaže za proizvode ili njihova pakovanja, kao i kombinaciju svih navedenih znakova.

Dakle, u skladu sa samom ulogom žiga isti se upotrebljavaju radi prepoznavanja među istim ili sličnim proizvodima i uslugama između pojedinih preduzeća i na taj način utiču na njihovu konkurentnost, budući pored navedenog, da žig ima reklamnu funkciju, kao i garancijsku, odnosno garantuje kvalitet proizvoda.

U smislu navedenog nosilac žiga (registrovanog kod nadležnog instituta) ima isključivo pravo na obilježavanje žiga robom za koju je priznat i isključivo pravo upotrebe žiga u privrednom prometu, a u konkretnom slučaju to je tužitelj kao vlasnik registrovanih žigova.

U konkretnom slučaju neosporno je da je tuženi na tržištu prodavao proizvode „Diamond“, koji svojim pakovanjem proizvoda; zatim pakovanjem pojedinačnog proizvoda i samog proizvoda podržava registrovane žigove tužioca za proizvode „FERRERO ROCHER“, broj 783578; broj 783646; broj 783985; kao i proizvode pod nazivom „GO FRESH“, koji svojim pakovanjem, vrstom proizvoda, oblikom proizvoda (na ambalaži), dominantnim bojama, sastavom proizvoda, podržava registrovane žigove tužioca za proizvode „Kinder bueno“ u smislu distiktivnih elemenata tužioca broj 719821; broj 719551; broj 782756; broj 665564 i registrovani žig tužioca broj 659769 za proizvod „duplo“, čime je tužitelj dokazao da je tuženi prodavao robu na tržištu Bosne i Hercegovine, koja svojim pakovanjem, oznakama na pakovanju, oponašaju žigove tužitelja, što predstavlja povredu žiga, odnosno obzirom da kada ti proizvodi nisu registrovani u Bosni i Hercegovini, tuženi obilježenu robu na opisani način nije mogao da stavlja u promet na mjestima gdje svoju robu stavlja u promet tužitelj, što predstavlja mogućnost izazivanja zabune na tržištu kod prosječnog potrošača, budući da se mogućnost zabune ne dokazuje.

Ovo iz razloga što se mogućnost izazivanja zabune cijeni u odnosu na vrstu robe (sličnost), sličnost znakova i u odnosu na pažnju prosječnog potrošača određene robe koju pokazuje prilikom kupovine robe. Dakle, kada se, kao u konkretnom slučaju radi o istoj ili sličnoj robi, a u pitanju su slični

znaci koji podržavaju žigove tužitelja, mogućnost izazivanja zabune se ne dokazuje, već se pretpostavlja.

Obzirom da je na opisani način utvrđena povreda žiga tužioca od strane tuženog, osnovan je zahtjev tužitelja kojim traži utvrđivanje povrede prava (deklaratorni zahtjev), a u vezi sa tim da se zabrani povreda prava i dalja povreda, da se ukloni stanje koje je nastalo povredom, a naročito da se odstrane sredstva i predmet povrede, da se sredstva i predmet povrede potpuno uklone iz prometa i da se unište predmeti kojima je počinjena povreda (član 136. Zakona o industrijskom vlasništvu), a takođe i pravo da zahtjeva naknadu materijalne štete, po opštim pravilima o odgovornosti za štetu u smislu odredbi Zakona o obligacionim odnosima.

Navodi žalbe da je u postupku utvrđeno da je tuženi povukao iz prodaje (nakon podnošenja tužbe) predmetne proizvode pod nazivom „Diamond“ i „Go Fresh“, ne utiču na pravilnost i zakonitost prvostepene presude obzirom da je produžena važnost žigova, a u konačnom, u tom slučaju tužitelj neće imati interesa da prinudnim putem traži izvršenje presude, povodom tih zahtjeva.

Neosnovano tuženi pobija presudu kojom je određena naknada materijalne štete. Naime, dosuđivanje naknade štete vrši se po opštim pravilima o naknadi štete, a u visini koja odgovara ugovorenoj ili uobičajenoj naknadi za zakonitu upotrebu žiga. Novčana naknada se može zahtijevati ako je tuženi stekao dobiti kroz povredu prava; u konkretnom slučaju je, putem vještaka utvrđeno da je tuženi u navedenom periodu ostvario dobit prodajom navedenih proizvoda, odvojeno za proizvode koje je plasirao tuženi „Diamond“ i „Go Fresh“ (u periodu od 2005. godine do 2007. godine), kada je tuženi vršio prodaju robe (utvrđeno putem vještaka) i kada vrijedi tužiteljevo pravo na žigovnu zaštitu, pa je pravilan zaključak prvostepenog suda kada je dosudio novčani iznos po osnovu naknade materijalne štete (član 155; član 185. i 189. Zakona o obligacionim odnosima), jer je to realna izmakla dobit koju je tužitelj mogao ostvariti.

Međutim, osnovano žalba ukazuje da je materijalno pravo pogrešno primjenjeno kod dosude naknade nematerijalne štete.

Važeće odredbe (član 200. Zakona o obligacionim odnosima) propisuju kada i ko ima pravo na novčanu naknadu nematerijalne štete, a tim odredbama je propisano da to pravo pripada fizičkim licima (pretrpljeni strah, bol i sl). Dakle, suprotno utvrđenju prvostepenog suda, ni Zakon o obligacionom odnosima, ni dosadašnja sudska praksa u Bosni i Hercegovini ne priznaju nematerijalnu štetu pravnim licima, koja bi se istina, sada prema novijoj sudskoj praksi mogla kategorisati kao povreda poslovnog ugleda, koju (povredu) stranka trpi zbog postojanja određenih okolnosti, koje tužitelj međutim u ovom postupku nije dokazivao, pa ovaj sud cijeni da zahtjev tužitelja u tom dijelu nije osnovan.

Odluka o troškovima postupka donesena je na osnovu odredbe člana 119. stav 2; člana 129 i člana 130. stav 2. Zakona o parničnom postupku i prema vrijednosti spora koji egzistira u vrijeme preduzimanja pravnih radnji, a obračunati u skladu Advokatske tarife za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 67/02) koja se kao važeći propis primjenjuje pred sudovima Distrikta na osnovu Naloga Supervizora za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine od 15.07.2003. godine, koji stav je prihvaćen kao pravilan u odluci Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-1365 od 29.09.2006. godine.

Prema vrijednosti predmeta spora označenog u tužbi od 50.000,00 KM troškovi punomoćnika tužitelja čine: sastav tužbe u iznosu od 807,30 KM; prisustvo na ročištima za glavnu raspravu (održane 06.02.2009. godine; 02.03.2010; 10.06.2010 i 20.09.2010.godine) u iznosima od po 807,30 KM; prisustvo na pripremnim i odloženim ročištima (26.09.2007. godine; 27.05.2008. godine; 02.07.2008. godine; 03.04.2009. godine; 16.06.2009. godine; 06.11.2009. godine), od po 403,65 KM (1/2 naknade) ili ukupno 6.458,40 KM, a srazmjerno konačnom uspjehu od 31,13 % , to čini iznod od 2.021,47 KM.

Za procesne radnje, preduzete nakon što je podnskom od 30.09.2012. godine tužitelj smanjio tužbeni zahtjev na iznos od 32.000,00 KM pripada mu naknada troškova punomoćnika: za sastav podneska iznos od 554,58 KM; za prisustvo na pripremnim ročištima (29.05.2012. godine; 24.08.2012. godine i 24.01.2014. godine) iznosi od po 277,14 KM; za prisustvo glavnoj raspravi (01.04.2015. godine i 18.06.2015. godine) iznosi od po 554,58 KM, ukupno 2.495,16 KM, a srazmjerno uspjehu prema ovoj fazi postupka od 48,65 % , to čini iznos od 1.213,89 KM.

Troškove tužitelja čine i taksa na tužbu i presudu u iznosima od po 300,00 KM (Tarifni broj 1, tačka 1 i tarifi broj 2 tačka 1. Zakona o sudskim taksama), kao i troškovi vještačenja u iznosu od 300,00 KM. Ukupni troškovi tužitelja iznose 4.135,36 KM, s tim što tužitelju nisu priznati troškovi prevoza punomoćnika do sjedišta suda, iz razloga prvostepene presude, na koje kao dovoljne i jasne upućuje i ovaj sud zbog suvišnog ponavljanja .

Nadalje na Panelu za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti održana u Sarajevu 30.01.2014. godine, uz učešće predstavnika suda Bosne i Hercegovine; Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, Vrhovnog suda Republike Srpske i Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, usaglašeno je pravno shvatanje sljedećeg sadržaja; „kod odlučivanja o troškovima parničnog postupka u slučaju djelimičnog stranačkog uspjeha u parnici, treba u pravilu uzimati u obzir kako tužiočev tako i tuženikov uspjeh u parnici i odluku o tome koje će stranka snositi, obavezu naknade troškova postupka donijeti primjena pravila procesnog prebijanja parničnih troškova“.

U smislu navedenog, obračunati su i troškovi tuženog, a obzirom da je odredbom člana 70. Zakona o parničnom postupku propisano da, kada, se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčani iznos, da je mjerodavna vrijednost spora koju je tužitelj označio u tužbi, a tužitelj je označio vrijednost spora na novčanim iznosima koji potražuje.

Troškovi tuženog obračunati u skladu istih procesnih pravila, kao gore, pa kada je vrijednost spora označena na novčani iznos od 50.000,00 KM, troškove tuženog u toj fazi postupka čine: troškovi punomoćnika tuženog za sastav odgovora na tužbu iznos od 807,30 KM; prisustvo na ročištima za glavnu raspravu (06.02.2009. godine; 02.03.2010. godine; 10.06.2010. godine i 20.09.2010. godine) u iznosima od po 807,30 KM; prisustvo na pripremnim ročištima (održanim 26.09.2007. godine, 27.05.2008. godine; 02.07.2008. godine; 03.04.2009. godine i 06.11.2009. godine) u iznosima od po 403,65 KM; sastav žalbe od 19.11.2010. godine u iznosu od 1.210,95 KM ili ukupno 7.265,75 KM, a obzirom na postignuti uspjeh u parnici iz te faze postupka od 68,87 % što čini iznos od 5.003,92 KM.

Konačno, za procesne radnje preduzete nakon što je tužitelj precizirao tužbeni zahtjev na iznos od 32.000,00 KM, tuženom pripada nakanda za sastav žalbe po punomoćniku od 15.09.2015. godine u iznosu od 831,87 KM, a obzirom na uspjeh u toj fazi postupka od 51,35 %, to čini iznos od 415,93 KM što sa troškovima takse na žalbu od 600,00 KM (Tarifni broj 1. tačka 11. Zakona o sudskim taksama čini iznos od 1.015,93 KM.

Dakle, ukupni troškovi cijelog postupka tuženom pripadaju u iznosu od 6.019,00 KM.

Pri tome tuženom nisu priznati troškovi za ostale procene radnje (u fazi nakon što je tužitelj smanjio tužbeni zahtjev), jer navodima da mu se priznaju troškovi za sve procene radnje, u opredjeljenom iznosu (u pogledu visine), a što se utvrđuje iz tonskog zapisa sa glavne rasprave od 18.06.2015. godine, po ocjeni ovoga suda nisu opredjeljeni u smislu odredbe člana 129. stav 1. Zakona o parničnom postupku, obzirom da tuženi nije precizirao (označio) za koje procesne radnje traži naknadu, pa se smatra da zahtjev za iste nije ni postavljen.

Dakle, ukupni troškovi tužitelja čine iznos od 4.135,36 KM; ukupni troškovi tuženog čini iznos od 6.019,85 KM, pa po pravilima o procesnom prebivanju, stoji pozitivna razlika u korist tuženog u iznosu od 1.884,00 KM, koji iznos je tužitelj dužan isplatiti u roku iz izreke presude.

Obzirom na obavezu ovog suda, da kada preinači prvostepenu odluku odlučuje o troškovima cijelog postupka (član 130. stav 2. Zakona o parničnom postupku), a cijeneći, iz razloga gore navedenih da nisu ostvareni razlozi žalbe tužitelja koji pobija odluku o troškovima postupka, o troškovima postupka odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zbog navedenog, te kako nisu ostvarene povrede postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je žalbu tuženog djelimično uvažiti, te prvostepenu presudu preinačiti na osnovu odredbe člana 333. stav 1. tačka 5. i član 338. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku, kao i izreci ove presude.

Prvostepena presuda iz stava VI izreke se žalbom - žalbama ne pobija, pa u tom dijelu ostaje neizmijenjena.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić